

РЕШЕНИЕ

№ 50128

Гр. София, 05 октомври 2022 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в публичното заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: КЕТИ МАРКОВА
МАЯ ЦОНЕВА

С участието на секретаря Н. Пелова и в присъствието на прокурора Б. Джамбазов разгледа докладваното от съдия Цонева к. н. д. № 645/2022 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по касационна жалба на С. Х. И. чрез защитника му адв. П. Н. против решение № 49/16. 06. 2022 год., постановено по в. н. о. х. д. № 79/2022 год. по описа на Апелативен съд – Бургас (БАС).

В жалбата са развити доводи за явна несправедливост на наказанието като се твърди, че са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, свързани с личността и семейното положение на подсъдимия, както и с обществената опасност на инкриминираното деяние. Като изключително смекчаващо обстоятелство е изтъкнато здравословното състояние на подсъдимия като в тази връзка се поддържа, че въззивната инстанция е следвало да допусне изслушване на съдебномедицинска експертиза. Направено е искане за изменение на проверявания съдебен акт в санкционната му част като на подсъдимия бъде наложено наказание пробация при условията на чл. 55 от НК.

В съдебно заседание защитниците на подсъдимия поддържат касационната жалба по изложените в нея съображения.

Подс. С. И. не участва лично в касационното производство и не изразява становище по основателността на касационната жалба.

Представителят на Върховна касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 от НПК, съобрази следното:

С присъда № 3/11. 02. 2022 год., постановена по н. о. х. д. № 289/2021 год., Окръжният съд – Ямбол е признал подс. С. Х. И. за виновен в това, че на 13. 06. 2021 год. дал подкуп, парична сума в размер на 100 лева на длъжностни лица и полицейски органи – И. И. и Т. П., и двамата на длъжност „старши полицаи“ в РУ /населено място/, полицейски участък „име“, за да не извършат действие по служба – да не докладват съгласно чл. 59, т. 1 от Инструкция № 8121з-929 от 02. 12. 2014

год. за патрулно-постовата дейност, издадена от Министъра на вътрешните работи на дежурния служител при оперативната дежурна част на МВР – Сливен за констатираното нарушение по Закона за ветеринарномедицинската дейност и да не уведомят чрез него компетентните органи при Областна дирекция по безопасност на храните – [населено място], за да не бъде съставен акт за установяване на административно нарушение, поради което на основание чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 от НК и чл. 58а, ал. 1 от НК го е осъдил на осем месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 200 лева.

На основание чл. 66 от НК съдът е отложил изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

Съдът е постановил да се отнемат на основание чл. 53, ал. 1, б. “а” от НК веществените доказателства по делото – 1бр. банкнота с номинал от 50лв с № БС 0178148 и 1бр. банкнота с номинал от 50лв с № БО 5346320.

В тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разnosки.

Така постановената присъда е проверена от БАС по жалба на подсъдимия и с решение № 49/16. 06. 2022 год., постановено по в. н. о. х. д. № 79/2022 год., е потвърдена.

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт в законно установения срок. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Преди всичко следва да се отбележи, че макар в жалбата доводът, че въззивният съд е следвало да допусне изслушване на съдебномедицинска експертиза, да е отнесен към справедливостта на наложеното наказание, по своята същност той представлява оплакване за наличие на съществени нарушения на процесуалните правила, защото касае доказателствената дейност на въззивната инстанция. Това налага той да получи приоритетно разглеждане, тъй като евентуалната му основателност и произтичащата от нея отмяна на проверявания съдебен акт биха обезсмислили обсъждането на останалите възражения за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК.

Внимателният прочит на материалите по делото показва, че упрекът към апелативния съд за проявена от него пасивност е несъстоятелен. В подкрепа на доводите за влошено здравословно състояние на подсъдимия защитата е представила епикриза от 1995 год., съгласно която С. И. страда от хистерична невроза, както и рецепта за предписани в тази връзка медикаменти. Не са били изложени доводи, че заболяването е прогресирало през годините, че е налагало ново постъпване в здравно заведение, че са налице фактори, които да провокират пристъпи и влошаване на състоянието. Не са били представени и писмени доказателства в тази насока, нито е поискан разпит на свидетели за тези факти. Голословно е било и твърдението, че И. страда от исхемична невралгия. При това положение нито за първостепенния, нито за въззивния съд са съществували основания, изводими от доказателствата по делото, да направят извод, че следва да бъде допуснато изслушване на съдебномедицинска експертиза.

Неоснователни са и доводите за явна несправедливост на наложеното наказание. При неговата индивидуализация съдилищата по фактите са отчели всички обстоятелства от значение за вида и размера му без да надценяват едни от тях за сметка на останалите.

Несъстоятелни са аргументите, отнасящи се до обществената опасност на извършеното от подсъдимия. Действително стойността на дадения неследващ се дар – 100 лева, не е особено висока, но този факт може да обоснове претендирания от касатора извод, че обществените отношения – предмет на наказателноправна

защита са засегнати несъществено само ако се разглежда изолирано и бъдат игнорирани редица други обстоятелства, които безспорно рефлектират върху укоримостта на конкретното деяние. Този подход с основание не е бил възприет от контролираната инстанция. Констатацията, че действията на подсъдимия разкриват висока степен на обществена опасност, се основава на първо място на факта, че е даден подкуп на две длъжностни лица. В тази насока от значение е и обстоятелството, че нарушението, чието санкциониране е искал да избегне С. И., предоставяйки подкуп, е касало правилата за обществено здраве. Не следва да бъде пренебрегнат и начинът на извършване на деянието – чрез демонстративно поставяне на двете банкноти в джоба на свид. И. като това е сторено в присъствието и на други лица на местопроизшествието – свидетелите Ш. и Ю.. Най-сетне, както правилно е отбелязал апелативният съд, това заключение е свързано и с широкото разпространение на подобен род деяния.

Безспорно подс. И. е с необременено съдебно минало, добри характеристични данни и е трудово ангажиран; установено е наред с това, че полага грижи за възрастните си родители. Вярно е също така, че в хода на цялото наказателно производство подсъдимият е демонстрирал критично отношение към извършеното. Всички тези обстоятелства обаче са норма, очаквани и желани от обществото, поради което правилно не са били оценени като изключителни по смисъла на чл. 55 от НК; законосъобразно такава оценка не са получили и данните за здравословното състояние на подсъдимия. Макар в количествено отношение смекчаващите обстоятелства да преобладават, те не могат да бъдат успешно противопоставени на изложеното по-горе относно начина на извършване на деянието, индициращ на дързост и упоритост от страна на подсъдимия. Нещо повече, съвкупната преценка на всички правно значими факти, и особено на тези, рефлектиращи върху степента на обществена опасност на деянието, не обосновава и извод, че и най-лекото наказание, предвидено за извършеното престъпление, се явява несъразмерно тежко.

На последно място, цитираните в жалбата съдебни актове по други наказателни дела също не дават основание да бъде уважена претенцията на защитата за индивидуализиране на наказанието при условията на чл. 55 от НК, защото приложението на цитираната разпоредба по всяко от тези дела е съобразено с конкретиката и особеностите на всеки отделен казус.

Предвид изложеното и след като не установи наличието на визираните в касационната жалба основания за отмяна или изменение на въззивния съдебен акт, настоящият съдебен състав намери, че същият следва да бъде оставен в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 49/16.06.2022 год., постановено по в. н. о. х. д. № 79/2022 год. по описа на Апелативен съд – Бургас.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.